

JIŘÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

Kladivo na čaroděje

ŽRÁDLO PRO PSY

09

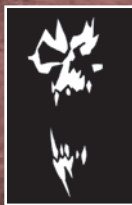

DAREK ŠMÍD

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

JIŽ VYŠLO:

Kladivo na čaroděje

www.facebook.com/kladivonacarodeje

***Kladivo
na čaroděje***

KLADIVO NA ČARODĚJE

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*
4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*
6. Jakub Mařík: *Drsné sny*
7. Ondřej S. Nečas: *Síť přízraků*
8. Martin D. Antonín: *Pekelná šleha*
9. Darek Šmíd: *Žrádlo pro psy*

Připravujeme:

10. Jiří Pavlovský: *Kladivo na démony*
11. Jan Hlávka: *Bůh strachu*

Kladivo na čaroděje

ŽRÁDLO PRO PSY

Copyright © Darek Šmíd, 2015
Cover Illustration © Lubomír Kupčák, 2015
Cover Art © Lukáš Tuma, 2015
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2015

ISBN PDF 978-80-7425-457-4

Kladivo na čaroděje

*Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.*

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybělit byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbyvá nic jiného, než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepzaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte... a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, ožvlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší...

Tohle město mu do žil pumpuje hnus.

Cítí to, jak prochází mezi kancelářskými stoly a vdechuje kastrovaný vzduch pondělního rána. Vidí to, když skoseným oknem shlíží na sněhovou břečku v ulicích, pulzující v krvavé arytmii brzdových světel aut. Slyší to: v každém zakňourání těch chodících pytlů z masa a kostí, s nimiž tu strávil posledních pět let života.

„Ranko, šéfe!“ vykřkne žracím otvorem jedna z těch ohavností.

Hnus jím smýkne od okna. Odhrne mu rty ze zubů a z dásní. Zatne mu každý sval. Rozpohybuje nohy!

„Š... šéfe?“

Jeho tělo se rozeběhne k tomu pochoduujícímu pajslu! Dveře zvracejí do místnosti další z nich. Nabere na rychlosti, vytřeští oči: „Jo! Hách!“ Cítí, jak hnus koluje jeho krevním oběhem, ne, ne krevním: hnusným oběhem, jistě, jeho srdce vdechuje kalný šlem, jako když gumovým zvonem zprůchodňuje ucpaný záchod, a pak ho zvrací do kanálů jeho těla, tu-dum, tu-dum, tu-dum...

„Š... šé... ááááárgmbrghl!“

„Senior account executive,“ přečetl Walter z vizitky, zakroutil hlavou a vzhledl. „Mon dieu, ten chlápek je popravčí účetních ve výslužbě!“

„To těžko,“ řekla Klaudie, která s podepřenou bradou studovala ožehlé torzo mrtvoly nacpané do kopírky. „Tady nejsme ve Francii 18. století, ale v Praze 21. století.“

„No.“ Walter pohnul hlavou doleva a pak doprava, aby viděl: ožehlé stěny kancelářského open-officu; krví ohozený název firmy RAND ROSENBAUM na stěně; spečené mrtvoly na žárem zkrabatěném linoleu; dýmající vraky explozivších notebooků; roztavené plastové koše přeplněné vyvrženými lid-

skými vnitřnostmi; zlámané prsty nacpané do květináčů pod okny; rozlousklé hlavy pod bytelnýma nohama kancelářských stolů; a další věci; a řekl: „A rozdíl je konkrétně v čem?“

Rovnou na aortu! Vylomí si zub o klíční kost, ale co! Má jich ještě aspoň šedesát! Rve hrudník kostnatými drápy, v něž se proměnily jeho prsty, s tímhle už si macovská klávesnice neporadí, ani náhodou! Vysává oči, hryže do prstů, sežere to, zabije to, rozcupuje to na titěrné krvavé...

Pak se mu rozprskne o hlavu květináč a on padne k zemi.

„Kristaboha!“ „Šéfe!“ „Míro!“

Výkřiky všude kolem. Jedni se vrhají ke kolegovi, kterého roztrhal a zničil, druzí spoutávají jeho nehybnou ódu na hnusnost do drátů a kabelů. Slyší, jak se dohadují, proč udělal, co udělal, a co mají teď dělat oni.

Ale on – zatímco pod nimi leží a vnímá, jak z jeho těla kane jeho i cizí krev – ví, co udělají. Cítí, jak hnus koluje i jejich těly. A slyší, jak jejich dohady nabírají na zlobě.

„No, je pravda, že v pondělí ráno někomu občas jebne, ale...“ Policista, který mluvil s Klaudií, třímal v ruce pytlík s kancelářskou myší, z pod jejíchž tlačítek vyčuhovaly dva lidské prsty.

„Procento kardiovaskulární mortality je v pondělí nejvyšší...“ řekla Klaudie.

Walter se zaculil. „A francouzský výraz pro práci, *travail*, má etymologický původ v mučícím...“

„Klaudie,“ vzdychl policista, „jestli mě chcete s kolegou přesvědčit, že obor té tvé... živnosti není úplná haluz, teď máš šanci.“ Přehodil si pytlík s prstokraknou myší do druhé ruky a vzdálil se.

„To byl ten, co nás sem pozval?“ zeptal se Walter „Měl jsem zrovna rozdělanou takovou básničku...“

„Kapitán Hlavatý,“ řekla Klaudie. „Asi mě balí. Potkala jsem ho na semináři v Maitree. Duševní pučení z jemnohmotné setby. Slíbil mi, že až se stane něco opravdu divného, pozve mě a tu moji – v uvozovkách – odbornost k vyšetřování...“

I když si myslím, že se mnou chce hlavně spát. Manželce za zády.“ Rozhlédla se, ztišila hlas: „Waltere, z koho tady můžeme něco vytáhnout? Viděls aspoň jednu mrtvolu, která by nebyla na maděru?“

„Než to tady lehlo popelem, všichni se pokusili navzájem se rozebrat na prvočinitele... Ale našel jsem jednoho, který je – v uvozovkách – celkem v pořádku,“ řekl Walter a pokynul k mrtvole, zapasované pod zásobník pitné vody. Klaudie z ní viděla jen nohy. V místě hlavy se cosi lesklo. „Požár roztavil zásobník nad tímhle nebožákem,“ řekl Walter. „Předtím ho sem museli skopnout a v tom mumraji na něj pak zapomněli. Voda ho při požáru udržela konzistentnějšího než ty ostatní, což pak zpečetila všechna ta umělá hmota, když se zásobník roztavil a stekl mu do ksichtu.“

„Panebože,“ hlesla Klaudie.

„Rozkošné!“ řekl Walter. „Prostě má teď hlavu jako žárovku.“

„Volá někdo policajty?“ řekne jeden.

„Vždyť jsme ho sotva zpacifikovali!“ řekne druhý; ten, co sedává u stolu naproti němu a buší přitom vždycky do klávesnice tak, až se mu třese hladina na kafi jako v Jurském parku, když se blíží tyranosaurus rex. Je to vůbec možné, dělat v pracovní době takový bordel?

„Hele, kámo, kušuj a mákni!“ řekne třetí, který každý den v jedenáct žere před obědem chipsy. No co je to za humus? Křupe to, jako kdyby mu jezdil po lebce valníkem! A ten pytlík, jak šustí!

„Kušuj a mákni? Ty ses dal na hip-hop, nebo co?“ řekne někdo další, jak se místnost plní lidmi.

„Co se po něm vozíš, vole?“

„Kdo je u tebe vůl, ty krávo?“

„No, a pak se prostě navzájem pozabíjeli,“ řekla Klaudie.

Walter přikývl a se slovy „tak nashle“ povolil sevření mrtvého mozku v hlavě zakonzervované v průhledném plastu, z níž Klaudie posledních pár minut tahala informace. V tu samou chvíli Klaudie skočila Walterovi po krku, ale Walter jen přitiskl bradu na prsa a počkal, až z ní zuřivost, natažená v teletatickém dojezdu z mrtvolý, zase vyprchá.

„Dobry?“ řekl pak a po očku sledoval, jak se za nimi otočilo pár policistů.

„Jo,“ vydechla Klaudie. „Ty?“

„Jasně. Takže máme padla?“

„Asi jo,“ řekla Klaudie a slezla z Waltera. „Mechanismus masakru nám tady tvůj pan žárovka vysvětlil celkem jasně.“

„Spíš osvětlil,“ řekl Walter. „Hotový iluminát.“

„Jako by se tu rozšířil nějaký virus,“ řekla Klaudie a rozhlédla se po zuhelnatělém rumišti. Někdo v chodbě se na ně ptal. Hlavatý ho odmávl. Páni, jsou tu chvíli a už si dělají jméno. „Ta zloba u nich ale propukla, až když sem přišli. Waltere,“ řekla. „Tahle... otrava, co je posedla... myslím, že to není vázané na nikoho z nich, ale na tohle místo. Takže... proč už to nepůsobí?“

Walter se pousmál. „To nám zjistí skupina ef.“

Pod Klaudií, pod Walterem, pod podlahou, na níž stáli, a pod stropem vstupní haly, pod pohovkami pro hosty a mramorovými dlaždicemi, pod schodištěm do podzemí a hučící kotelnou, která v tyto mrazivé dny vyhřívala budovu, pod tím vším teď Felix stanul pod obrovským technomagickým zařízením, z něhož se pohupoval mnohatunový smotek pulzujícího masa, a řekl: „Hnus.“

Felixovi chvíli trvalo, než se dostal až sem, do podzemí pod podzemím. Všechno v suterénu se tvářilo, že pod kotelnou už nic není – ale Felix cítil, jak se k němu probíjí smrad magie. Takže se prachem a špínou protáhl tam, kde už nic být nemělo – a našel tohle. Gigantický chuchvalec masa, zavěšený na biotechnologické konstrukci jako gyros z písečných červů Duny.

„Ahoj,“ řekl té věci. „Jen abys věděl – nehledám odpověď.“

Mluvením svíral absurdnost do kleští reality. Jinak by mu *ratio* v hlavě začalo zakládat stávkové výbory, vyrábět transparenty s buřičskými nápisy a svolávat demonstrace.

„Hledám otázku.“

Nejprostší kouzlení: magie slova.

„Kdybych teď hledal odpověď, dělal bych to špatně. Ptal bych se, co jsi zač a kdo tě sem dal, ale to není správná otázka.“

Správná otázka se týká toho, proč tu jsme: proč si pár lidí o pár pater výš z čista jasna zahrálo hru na zabíjenou. To přece není tvoje pracovní náplň, ne? Ty máš od pohledu dlouhodobější funkci. Jsi tady už nějaký pátek. Co se změnilo?“

Bylo to obrovské, trčely z toho hadice a roury, do záhybů kluzké tkáně se tomu zapichovaly hroty obrovských injekčních stříkaček. Sloupec světla Felixovy baterky přejížděl po chrupavčitých výstupcích a šlemovitých uzlinkách, prorůstajících žilnatou texturou výdutí masa.

„Žereš, nebo živíš?“ řekl Felix. Tepnami smotku proběhl pulz. „Klid, klid, to není otázka. Je to cesta k ní. Jsi v základech budovy, kde pracuje fůra lidí. Žiješ z nich, nebo je krmíš?“

Posunul světlo baterky k injekčním megastříkačkám, u stropu zapíchaným do hlenovitých šlach. V hadicích, které k nim vedly, postřehl křečovitý peristaltický pohyb.

Ve stejnou chvíli pocítil, jak sebou démonické embryo v jeho těle škublo. Ale mohlo to být i něco, co snědl ráno ke snídani.

„Žereš.“ Felix se zazubil a přikývl. „Jo. Jasně. Živíš se z budovy nad sebou. Od toho tu jsi. Takže mám tu otázku: Koho a proč napadlo, že z tebe teď pro změnu hodí flákotu těm nahoře?“

Pohyb. Nezpozorovatelný, neslyšitelný pohyb ve tmě za Felixovými zády. Jako když vakuem proletí rameno nákladního jeřábu. Absurdní nesrovnalost vjemu a pocitu.

Byl to pocit, co Felixe přimělo otočit hlavu.

Stál jen na dva kroky za ním: drobný muž, na tváři lehký úsměv, mohutná vlna perfektně střižených blondatých vlasů. Fialový oblek, luxusní košile s límcem, který působil, že mu natahuje krk, saténová kravata v barevném vzoru čínské Danxie a semišové boty do špičky. Ruce si držel za zády, nohy rozkročené. Postoj bojovníka, který tenhle souboj vyhrál, ještě než vstal ráno z postele.

„Co jsi zač?“ řekl muž. Mluvil tiše, nezřetelné chvění v hlase.

„Údržbář,“ řekl Felix.

„Všechny údržbáře v téhle budově znám jménem.“ Stisk čelistí. Neuróza. Či nedočkavost. „Co jsi zač?“

„É... uklížečka. Někam mi sem spadnul košík se savem.“

Bryskní úsměv. „Všechny uklízečky v téhle budově neznám jménem. Ale všechny jsem ojel. Co. Jsi. Zač?“

„Turista! Ztratil jsem se. Dů jů nou ze vej tů vencelsplac?“

„Hm.“ Úsměv pohasl, zachvěl se ret. „Tak CHCÍPNI!“

Ve chvíli, kdy muž vyřkl hlásku „p“, mu Felix a) posvítíl baterkou do očí a b) kopl ho mezi nohy.

Efekt akce a): zornice v mužových očích se v proudu světla ani nepohnuly.

Efekty akce b):

- b1): Felixova kost holenní narazila na nohu, kterou mu muž nastavil do cesty;

- b2): muž mu chytil nohu rukou;

- b3): druhou ruku sevřel v pěst a prolomil Felixovi koleno na druhou stranu.

„Co chceš dělat teď, hm?“ řekl blondýn.

Felix zatnul zuby. „Vyhrát Nobelovu cenu míru... abych tě s ní moh umlátit k smrti.“

O dvacet pět metrů výš se Klaudie rozloučila s policistou Hlavatým a vyrazila s Walterem po schodišti dolů. Začouzené a spečené zdi kancelářského pekla změnilly barvu na zářivkově bílou.

„Takže spolupráce Krotitelů prduchů s policií hlavního města je v naději?“ zeptal se Walter.

„Snad,“ řekla Klaudie. „Uvidíme, co nám zjistí Felix. Jestli zabodujeme, tak nás budou třeba zvát už ne jen proto, abych někomu rozbila manželství, ale jako oficiální konzultanty.“ Sešli do mezaninu. „Páni. Dovedeš si to představit? Byli bychom ofiko. Už žádné spoléhání na to, že na nás někdo náhodou narazí, že nás zavolá něčí příbuzný nebo že bude mít Felix tušení...“ Blížili se k přízemí. „Prostě bychom jen dělali svou práci. Brali zakázky. Kasírovali na živnostňák.“

Walter si odfrkl. „A já bych mohl konečně dělat z domova. Budu *Senior Executive Necromancer*... No, tady jsme každopádně hotoví, ne?“

„Jo. Snad Hlavatý pozná, že máme recht,“ řekla Klaudie. „Tohle už se nás netýká.“

Pak spatřili, jak se vstupní halou před nimi v krvavé šmouze plazí Felix, nohu v kolenu zlomenou v děsivém úhlu, a rve se s blondatým mužem v potrhaném fialovém obleku, jemuž z rozbitého nosu prýští krev a který tříská Felixe pěstmi v neustávajícím rytmu.

„Skupina ef!“ zděsil se Walter. „Co dělá skupina ef tady na hoře?“

Klaudie mu věnovala tvrdý pohled. „Waltere,“ řekla, „pracuj.“

Walter polkl, nadechl se a zavřel oči.

„A ty – nech ho bejt!“ Klaudie se rozeběhla a ve výskoku strhla blondáka z Felixe. Odkulili se po zemi, muž se v rotaci zastavil, jako by si zvolil zpomalit film, v němž hrál hlavní roli, a plynule vyskočil na nohy rovnou do bojového postoje, zatímco Klaudie letěla dál halou.

Walter vydechl a otevřel oči.

Zpoza něj od schodiště vyklopýtal pan žárovka a hlavou, zatavenou v plastiku, se vrhnul proti blondýnovi. Walter vnímal každý úder, který mu rukama pana žárovky zasadil. A vnímal také, že pozornost blondáka se pozvolna odvrací od ožehlé mrtvolky a začíná se soustředit na něj, jejího loutkáře. *Jedeš! špitl vnitřním hlasem. Já tady vůbec nejsem! Jen tu tahám za nitky!*

„Felixi!“ Klaudie pohlédla do Felixova rozbitého obličejce. „Budeš dobře?“

„Vy...“

„Jo, my jsme v pořádku, my–“

„Vy!“ sípal Felix a kašlal krev.

„Jo, Walter se o to postará – my jsme v pohodě!“

Felix se pořádně nadechl. „Vincence!“

Klaudie vytřeštila oči. Nad hlavou jí prolétl pan žárovka. O pár metrů dál se jeho hlava roztřískla o stěnu pod plazmovou obrazovkou. Zářil na ní název firmy a pod ním citát: *„If you want a friend on Wall Street, get a dog.“ – Carl Icahn.* Klaudie viděla, jak muž ve fialovém vyrazil k Walterovi. Vytrhla z kapsy mobil a stiskla tlačítko pro zrychlenou volbu.

„Už se mlátíme?“ ozvalo se v telefonu.

„Ano, Vincenci,“ řekla. „Už se mlátíme.“

Walter se díval na svá vlastní záda očima mrtvol, která do vstupní haly poslal ze zmasakrované kanceláře. Když s Klauidií hledal nějakou použitelnou pro výslech, zmapoval si pár z těch, které byly ještě použitelné (včetně dam, které byly ještě *použitelné*) – přesto ale cítil, jak se z mnohých, jež k sobě teď hnál dolů po schodech, vymotávají vnitřnosti a odpadávají končetiny. No co, doběhne-li aspoň jedna, tak od něj toho *blondégénéra* pořád ještě...

Walter v mrtvole vykulil oči. Viděl jimi, jak v hale míří blondák jeho osobě pravým hákem na spánek. Rozhlédl se mrtvolou kolem sebe. Po schodišti se válely další, pod nimiž popraskaly nohy a kotníky, a tahle právě zakopávala přes rozmotaná střeva té, kterou poslal v první linii... ach!

„*Quelle horreur...*“

Mužova pěst dopadla na Walterův spánek, Walter šel k zemi a skrumáž ohořelých mrtvol napadala pod schodiště jak obsah roztrženého pytle s odpadky po vydařeném barbecue.

Chladič obrovského chrysleru roztrhl policejní pásku a proboural se prosklenými dveřmi do budovy, pneumatiky ve vlně explodujícího plastu a skla dosmýkaly až k Felixovi s Klauidií.

Vincenc vyskočil ze dveří a zvolal: „Takže dobré odpoledne!“ Spatřil Klauidii, jak se k němu belhá se zkrvaveným Felixem; kupu ohořelých mrtvol pod schodištěm; haldu policistů, kteří se s vytřeštěnýma očima a kvéry v rukou ženou do haly. „Kdepak je vrchní zhebloklátic?“ řekl.

Kludie ukázala na zem. Vstupní hala vypadala, jako by si na ní dal Jackson Pollock hranolky s kečupem, ale čmouha uprostřed byla rozpoznatelná na první pohled. Rozměry Walterova těla měl Vincenc v oku.

„Vy – do auta,“ řekl. Žíly na krku se mu začaly vzdouvat, jako by jimi prolézal jeden krteček za druhým s tím, že najde kalhoty v jeho hlavě. „Já – za ním.“ Rozeběhl se pod schodiště.

Felixovi pulzovala v hlavě bolest z přeraženého kolena. Znovu ale cítil i něco ve svém břiše. Démonické embryo se

pootočilo. Prudký, tuhý pohyb, jako když zárodek kopne mamču v osmém měsíci do tračníku. V koleni ho bodlo. Střetl se s Vincencem očima. Vincenc roztáhl tvář v divokém úsměvu. Policisté nevěděli, na koho mají mířit dřív.

„Hlavatý mě zná,“ řekla Klauzie. „Nemůžeme jen tak zdrhnout.“

„Naposled tě viděl nahoře,“ řekl Felix. „Musíme zdrhnout co nejrychleji.“

Klauzie si představila, co všechno by musela Hlavatému vysvětlit. Útěk byl lepší alternativou. Otočila se na Vincence a řekla: „Bacha na blondáka.“

A Vincenc řekl: „Hajzly ve Stromovce.“

Zazubil se a vyrazil po čmouze z haly; Klauzie s Felixem se vyškrábali do pobrukávajícího chrysleru, z jehož chladiče se valil dým stále temnějšího odstínu; Klauzie dupla v panice na plyn; vůz zaburácel; policisté zakřičeli „Ani hnout!“; Felix se naklonil přes Klauzii a zapnul jí pás a řekl „Až pojedem zácpou“; Klauzie zařadila zpátečku a dupla na to; kola zakvílela; Felix povolil ruční brzdu; chrysler sebou trhnul; v řevu motoru se prohnali halou; policisté odskočili ode dveří; auto třísklo do zdi a zadním nárazníkem rozšpláchlo zbytek hlavy pana žárovky; Klauzie dupla na spojku; Felix tam vrazil jedničku; noha stlačila plyn a ruce přehmátly po volantu a dýmající chrysler vyrazil ven do pondělního rána – do sněhu, který tiše a v barvách poblikávajících majáček policejních aut dopadal na dopravní zácpu v pražské Vinohradské ulici.

Felixem zmítal pocit rozdvojení. Potřeboval být na dvou místech naráz. Přál by si bájného dvojníka, jakého si američtí prezidenti nechávali kout ve věčné bouři nad ústím venezuelské Catatumby. Chtěl dostat Klauzii pryč a současně pomoci Vincencovi najít Waltera. Ale s tím, co mu právě teď zbývalo z nohy, potreboval čas na regeneraci. Aspoň chvíli.

Poslední, co Klauzie viděla ve zpětném zrcátku, než chrysler vklouzl do řeky aut, byla tvář policisty Hlavatého. Běžel k jednomu z policejních vozů. Uvědomila si, že tímhle momentem její „oficiální spolupráce s policií“ končí.

Nehledě na všechno ostatní.

Chrysler vyskočil na kolejový pás a bokem třísknul do projíždějící tramvaje. Klaudie vykřikla, ruce jí vyletěly vzhůru. Až po chvíli si uvědomila, že pořád ještě jedou. A že Felix drtí svou zdravou nohou tu její na pedálu a jednou rukou manévruje volantem mezi desítkami aut.

A měl pravdu, s tím pásem – hodil se, než se dopravní zácpou probili až do Stromovky, kde chrysler v sílící chumelenici shodili do Vltavy a sedli si na lavičku poblíž veřejných toalet. Felix potřeboval pár minut, než se embryo v jeho útrobách přestane chovat jako rosomák ve ždímačce.

„Jo takhle,“ řekl Vincenc, když inkasoval kopianec do hlavy.
„Ty budeš ten blondák!“

„Vida. Další údržbář?“

„Mám na sobě montérky? Mám s sebou box na nářadí s klí-
čema a vodováhou? Držim snad v ruce hasák? Přišel jsem ti
rozbít ciferník, ne ho spravit!“

„Hm,“ řekl ten muž. Za krk držel bezvládného Waltera,
jehož nohy se cukaly decimetr nad zemí.

„Koukej tu bečku sulcu pustit, nebo ti urvu pracky a na-
strkám ti je do těch děr, který ti vytesám do ksichtu tvýma
vlastníma lopatkama,“ řekl Vincenc.

Blondýn pohlédl na Waltera, jako by na něj zapomněl.

Walter modral.

Vincenc udělal krok. Blondýn ukročil. Předpřesdržková
polka.

Podle původního plánu se Vincenc neměl k místu činu
ani přiblížit. Dávalo to logiku: budou tam poldové; chceme
udělat dojem; takže tam nebudeme dělat přehlídku recidi-
vistů – a tím myslíme tebe, Vincenci. No, hlavně že Walter,
reprezentativní individuum *par excellence*, dostal lístky do
první řady. Co kdyby se něco semlelo, ha? Koho zavoláte,
ha?

A také že se semlelo a teď jsme tady a tradičně nepoužitel-
ný hroboprđ se houpe v ruce nějakého...

Vincencovi ruply nervy a vyrazil proti ramennímu kloubu
ruky, která držela Waltera nad zemí. Neměl to nijak propoči-
tané, prostě jen směřoval hrubou tělesnou silou na jemnou tě-
lesnou tkáň.

A minul.

Blondýn se přitom dotkl jeho ruky. Così křuplo. Udělal parabaletní piruetu, v níž se přesunul o pět metrů do strany. A zatímco Vincenc brzdil rychlost, již se prohnal kolem něj, využil muž svou kinetickou energii, máchl Walterem a vyslal ho obloukem přes místnost až k... k...

Teprve teď si toho Vincenc všiml:

... k titánské pulzující hroudě masa zavěšené ze stropu.

Vincenc sledoval, jak se Walter blíží k masu.

Zbystřené smysly mu odhalily dva kříže vyryté do Walterových podrážek.

Walter v letu otevřel oči. Konečně se nadechl. A vrazil do žilnaté stěny masa.

Narazil do toho obličejem, zahryzl se do toho zuby. Chytil se toho rukama – vazké, vlhké materie syrových vnitřností. Vdechl to – cítil, jak mu chrupavčité maso vklouzlo do úst.

A pak – úlekem – chrupavčitou flákotu spolkl.

„Waltere!“ Vincenc se k němu rozeběhl.

Walter padal. Cítil, že padá. A že maso v něm se propadá do něj. A že ho – navzdory poučkám o trávicím traktu – to maso pohlcuje. Než se mu zatměl zrak, všiml si, že stroje, spojující monstrum se stropem, jsou očouzené a že maso je tam zkrabatělé, spečené.

Blondýn sledoval, jak Vincenc nastavuje nepřirozeně pulzující ruce pod padajícího tloušťka.

„U Maedových chapadel,“ zašeptal.

Pak si něco malého a ohnutého, něco, z čeho tekla krev, strčil do kapsy fialového saka, otočil se a odešel – ještě dřív, než ranař na druhé straně místnosti tloušťka chytil.

Vincenc s Walterem v náručí stojí pod nesmyslnou hroudou masa. Na jedné ruce mu chybí prostředník. *To křupnutí. To, co si blondýn strčil do kapsy.* Vincenc to neřeší. Nezáleží na tom, kolik mu zbývá prstů, a nezáleží na tom, k jaké absurdnosti tu došlo. Nezáleží na tom, že blondák je pryč. Životní energii, kterou chtěl využít pro zabíjení, teď pere do Waltera ve svých

rukou. A vnímá, jak energie Walterem jen protéká. Jak se někam ztrácí. Jako by ji něco žralo.

Navzdory tomu, že by Walterovi nejradši jednu vyfal, ho to trochu děsí.

„Takže... to je konec, že?“ řekla Klaudie.

Felix vedle ní seděl na lavičce v parku Stromovka. Sníh v tmavnoucím odpoledni pokrýval krvavé zvrátky, které embryu Felixovi vykopalo ze žaludku. Mělo to i svá pozitiva. Když se démonický fetus vyřádl, byla Felixova noha zase celkem fit. Felix si nebyl jistý, proč pekelný zárodek, jímž ho před časem obšťastnil Rashil, posílil jeho regenerační schopnosti zrovna teď – a proč se přitom tak navyvádl; bylo mu ale jasné, že to má něco společného s tím smotkem masa. Teď jen musel Klaudii vysvětlit, JAK se mu mohlo koleno zregenerovat tak rychle a PROČ si mezi řečí nazvracel pod nohy kýbl krve. Démonické mimčo bylo takové jeho a Rashilovo malé tajemství.

„Jó, není nad zlepšováky z inkvizičních laboratoří,“ znělo jeho řešení prvního problému a „Téda, už nikdy si před tím, než mě malý blondýn nakope semišovou botou do břicha, nedám párek v těstíčku,“ znělo řešení problému č. 2. A bylo to, ne? Mistr Felix, úskoky všeho druhu.

Za zády měli ve Stromovce veřejné toalety, k nimž je Vincenc nasměroval. Bylo to zvláštní místo. Vincenc trval na tom, že tu jednou na vlastní oči viděl Japonce, který se tu při uctívání *kawaya kami*, toaletního boha Setšinsana, doslova a do písmene „vysral z podoby“.

Maso a svalovina ucpalo trubky na dva dny. Před mísou zbyla z chlapa jen kůže. Po pár dnech se jeho bulvy vyhouply z odtoku a prosebně zíraly vzhůru.

Vincenc je spláchl.

Vířící vložky nabíraly na objemu. Na dně řeky kousek od tud se chrysler bořil do bahna. Lidé tam shazovali vraky aut od chvíle, co se tam řeka při stavbě tunelu Blanka propadla do podzemní štoly. O tom, že Blanka je tunel tak akorát do pekla, věděli Felix s Klaudií už své. Vzpomněli si na to pokaž-

dé, když se hrál na Spartě fotbal. Přijde den, kdy se někdo rozhodne spočítat, kolik aut v té říční jámě vlastně zmizelo...

... a už ho nikdy nikdo nenajde, protože ta auta tam nejsou sama.

„Konec?“ zareagoval Felix na Klaudiinu otázku. „Ne, jenom to třeba změni žánr.“

„Jo, na Ženskou věznici.“ Klaudie měla vyplašené oči, procházela fází šoku. „Uvědomuješ si to, Felixi? Teď po nás půjde policie. Ne bubáci, ne hasrmani. Policie. Hlavatý mě zná. Jsme hledaní.“

„Třeba ne,“ řekl Felix, natáhl si obě nohy a vzdychl.

„Vy chlapi. Ze mě je nová Olga Hepnarová a ty si tady natahuješ nohy a děláš ách, protože tě přestalo bolet bebí, no promiň, Felixi, fakt.“

„Měl jsem to otočený na druhou stranu!“ řekl Felix. „Ten blondatej parchant mi vykopal z břicha snídani – a možná i včerejší večeři a oběd!“

„No, to je opravdu hrozné.“

„Zvracel jsem krev!“

„No cítím s tebou, Felixi, promiň!“ Klaudie vstala z lavičky, sněhové minizávěje se jí svezly z ramen. Vytvořily sjezdovkovou dráhu na krvavých šmouhách v jejím kabátu.

Felix vstal. „A neříkej pořád to promiň, to je přece...“

„Já tady účinkuju v Kriminální ústředna hledá SuperStar, Felixi, ale tebe už nebolí nožička, ano, jasně! Promiň!“ V očích měla ledové plameny čirého vzteku.

„Klaudie...“ řekl Felix a sevřel ji rukama za ramena. „Nedělej z domněnek fakta. Nikde neúčinkuješ. Jen o sobě pochybuješ. To tě odlišuje od Waltera a od Vincence. Ti pochyby nemají. Oni jsou psychopati. Ty ne. To je dobrá zpráva, ne? A ať se děje cokoliv, máš tu mě.“

Pohlédla mu do očí.

Svět zmodral, zrudnul a rozkvílel se houkáním sirén. Policejní auto zastavilo smykem přímo u nich a nahrnulo jim k nohám mohutnou závěj. Klaudie sebou trhla, Felix se automaticky postavil před ni a sykl bolestí, když pod ním zaprotestovala jeho sotva zahojená noha.

„Zase mám bebí,“ řekl.

„Promiň,“ řekla Klaudie.

„Ruce nad hlavu!“ vykřikl policista Hlavatý.

Vincenc vynesl Waltera z podzemí, kam ho dovedla šmouha ze vstupní haly. Nyní však bylo v hale něco jinak. Podlaha byla stále vymalována rudou krví a černými čarami po pneumatikách, to sedí. Pod schody byla pořád ještě nakupená hromada ožehlých mrtvol, to sedí.

Vincenc si vzpomněl na starou školní hru, při níž se člověk podíval do třídy, pak šel za dveře, spolužáci dali na okno květináč a on musel poznat, co se ve třídě změnilo. Staré dobré časy na ZŠ. Jednu partu tenkrát napadlo, že by ho mohli šikanovat na WC. Když s nimi skončil, usadil se na toaletní mísu jako na trůn a shlížel z ní na své nové království kňučících a v bolestech se zmítajících šikanérů. Od té doby ze svého porcelánového trůnu nesestoupil.

Ach, vzpomínky.

Teď se díval na novou variantu téhle hry. A měl to hned na první pokus: po podlaze vstupní haly se teď válely ruce a nohy a trupy a hlavy mužů a žen v policejních uniformách.

Vypadaly, jako by je někdo rozkousal a vyplivl.

Podle všeho ten, komu patřily ty obrovské zvířecí stopy na podlaze.

Vincenc pozvedl obočí. „Waltere, kamaráde, řekni mi... odkdy Maxipes Fík žere lidi?“

Policejní pouta se Klaudii zacvakla za zády. Hlavatý se k ní naklonil. „Klaudie, můžeš mi aspoň kousek z toho vysvětlit mimo záznam? Prosim? Chtěl jsem tě sbalit, ne sebrat.“

„Chtěla jsem ti pomoci,“ řekla Klaudie, „ale vymklo se nám to z rukou.“

Jak se ve Stromovce smrákalo, chumelenice nabírala na síle.

„A to je pro vás běžná praxe, že začnete analýzou stop na místě činu a skončíte automobilovou honičkou v ulicích Prahy? V pondělí odpoledne?“

Sněhové vločky už byly velké jako cvrnkácí kuličky a dělaly ze Stromovky Sněhovku.

„Síla zvyku,“ řekl Felix, jehož k autu vedl další policista. Na služebním odznaku měl napsané jméno Vlasatý. „A dobrá rada do budoucna: Jestli se chceš těšit na důchod, vnoučata a vývod tlustého střeva, není nejlepší nápad tahat si nás do práce.“

Hlavatý se na něj otočil. „Jo ták, takže teď je to můj problém?“

Scénu prořízl zvuk, který sem nepatřil. Všechno ztuhlo. Zavytí; s chrčivým podtónem, intenzitou srovnatelné se zkouškou sirén: ale mnohem, mnohem hlubší. A živé.

„Jo,“ řekl Felix a pomalu zvedl hlavu. „Teď už asi jo.“

Policejnímu vozu policistů Hlavatého a Vlasatého explodovala okna, jak cosi obrovského prošláplo střechu. Všichni za tím trhli hlavou, ale to už se ta věc z vozu odrazila.

Bum. Skočilo to do sněhu někam vlevo od nich. Pohyb něčeho obskurně velkého mezi stromy. V parku už byla skoro tma a Felix s Klaudíí si v chumelenici připadali jako v zrnící obrazovce.

„Hele,“ řekl Felix do ticha, „vy dva se fakt jmenujete Hlavatý a Vlasatý?“

„Páni,“ řekl Vlasatý, „to je poprvé, co si toho někdo všimnul!“

„Fakt?“ řekl Felix.

„Ne.“

Pak se k nim obří bytost přiblížila dvěma dlouhými skoky, chytila Vlasatého za hlavu a vymrštila ho vzhůru tak rychle, že po něm na zemi zůstaly boty.

Felix, Klaudie a Hlavatý klesli k zemi. Slyšeli, jak to kolem nich dupe vánicí, jak to zpomaluje... a slyšeli také tupé žuchnutí, jak někde v dálce dopadlo do sněhu Vlasatého tělo.

„K autu, rychle!“ zavelel Felix, ruce stále spoutané za zády. Klaudie na něj kývla a vstala ze země.

Hlavatý, oněmělý hrůzou, strčil do Felixe ramenem a rozeběhl se k vozu.

„Máte tam nějakou pořádnou kvér, ne?“ křikl za ním Felix. „Nejste snad keystoneští policajti, co bojujete jen humorem a dobrou náladou, že ne?“